

Petites grans delícies al Sons Solers

Núria Graham, Joana Serrat, El Petit de Cal Eril, Ramon Mirabet i Blaumut, protagonistes de la 3a edició

La finca Mas Solers, coneguda com l'Antic Casino de Barcelona, va acollir la nit de divendres 15 de juliol la tercera edició dels Sons Solers, un festival que defuig la massificació i on els assistents gaudeixen enmig d'un marc incomparable de grups de grans escenaris.

Ramon Mirabet

Si bé el palauet renaixentista de la finca Mas Solers, a Sant Pere de Ribes, és un espai ple d'història i encant per celebrar-hi tota mena d'esdeveniments, des de fa tres anys ha obert les portes als melòmans gràcies al festival Sons Solers. Enguany la direcció artística del festival l'ha encertat de ple amb un cartell familiar que va captivar el públic exhaurint així les entrades abans de celebrar-se la cita i amb una sorpresa reservada: **El Petit de Cal Eril**.

Una nit de juliol amb una temperatura del tot agradable, una brisa que va acompanyar el prop de miler d'assistents sense molestar ni un sol moment; una vetllada fresqueta i càlida, sobretot en l'aspecte musical. Tot i ser una cita de petites dimensions, batejat com a festival *slow*, el Sons Solers combina les actuacions en dos escenaris a menys d'un minut de distància. Sense pressa, però sense pausa, els concerts s'anaven succeint mentre el públic, impregnat per la noblesa del recinte, es passejava per la zona.

Corredisses d'infants que van aguantar fins ben entrada la nit per escoltar i cantar les cançons de **Blaumut**. Famílies que escoltaven amb atenció l'indie d'atmosfera electrònica i orgànica de **Núria Graham**, i l'indie-folk de format més complet de la també vigatana **Joana Serrat**, al costat dels seus 'great canyoners'.

El Petit de Cal Eril

Joan Pons (**El Petit de Cal Eril**) es va posar el públic a la butxaca amb el seu posat despreocupat i juganer. El de Guissona redimensiona els temes del darrer disc, *La força* (BankRobber), amb cinc músics a l'escenari que transmeten una complicitat vibrant. Un experiment que enlaira les cançons amb la peculiaritat de portar dues bateries, contundència prudent però ferma.

Si bé amb **Joana Serrat** el públic es va anar acostant a l'escenari gran amb timidesa -hem de tenir en compte que a deu metres del músic hi ha un amfiteatre de cadires-, va ser amb **Ramon Mirabet i Blaumut** que els assistents es van deixar anar. El santfeliuenc resident a Sitges somreia reconeixent moltes cares conegudes que seguien cadascuna de les seves cançons amb atenció i deliri. Lluny queda ja el músic de carrer iniciàtic, que enguany llueix la condecoració de cançó de l'estiu d'Estrella Damm ("Those Little Things"), que se suma al repertori del segon disc *Home Is Where The Heart Is* (Warner, 2016). **Mirabet** és jazz, pop i folk delicat que convida a ser escoltat en un deliciós directe.

Blaumut, poc avesats a actuar de matinada, van demostrar una vegada més que els tòpics hi són per ser capgirats. L'evolució d'*El turista* (Picap, 2012) a *El primer arbre del bosc* (autoeditat, 2015) és notable, però la posada a escena actual evidencia que al quintet ja no se'l pots considerar 'els

nois dels xiulets', ni tampoc 'el grup pop d'arranjaments clàssics'. La presència del violí de Vassil Lambrinov i el violoncel d'Oriol Aymat és més estètica que no sonora en termes academicistes, i és que la formació aposta per sonar més actual i distorsiona les cordes. **Blaumut** tenen ganes de seguir avançant i descobrir nous horitzons que ja defensen als escenaris.